

Teza: naruszenie godności zawodu w życiu prywatnym

Obwiniony radca prawny naruszył zasady etyki gdyż w kontaktach z pokrzywdzoną w sposób wyrachowany wykorzystywał przewagę, jaką daje mu fachowa wiedza prawnicza nad innymi uczestnikami obrotu gospodarczego, czym doprowadził pokrzywdzoną do wydania towaru bez zapłaty .

Sygn. akt WO-97/18

z dnia 21 września 2018 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie następującym:

SWSD Joanna Maruszevska

SWSD Michał Łukasik

SWSD Piotr Kubik /sprawozdawca/

Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego r.pr. Tomasza Mazurczaka,

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2018 r. na rozprawie

sprawy przeciwko radcy prawnemu D. P., nr wpisu WA- (...), obwinionemu o to, że:

1)

naruszył godność zawodu radcy prawnego w życiu prywatnym w ten sposób, że mając zawartą z (...) spółka z o.o. umowę na zakup mebli - w dniu 11 marca 2017 r. w Warszawie w celu wydania mu mebli posłużył się dokumentem zatytułowanym „Potwierdzenie przekazania do realizacji” jako dowodem mającym poświadczyć zapłatę na rzecz (...) spółka z o.o. całości pozostałej do zapłaty kwoty zakupu w wysokości 7 026,00 zł, w sytuacji gdy ww. kwota nie została w rzeczywistości przelana na rachunek bankowy (...) spółka z o.o., tj. popełnił czyn z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

2)

naruszył godność zawodu radcy prawnego w życiu prywatnym w ten sposób, że mając zawartą z (...) spółka z o.o. umowę na zakup mebli o łącznej wartości 10 026,00 zł, po wydaniu mu przez (...) spółka z o.o. mebli nie uiścił, zgodnie z postanowieniami umowy, pozostałej ceny zakupu w wysokości 7 026,00 zł, w dniu wydania mebli, tj. 11 marca 2017 r. lecz w dniu 13 marca 2017 r. zapłacił kwotę 1.026,00 zł, oświadczając jednocześnie, wbrew postanowieniom umowy, że pozostałą cenę zakupu uiści w trzech miesięcznych ratach po 2 000,00 zł, po czym pozostałą należność uiścił w trzech miesięcznych ratach po 2 000,00 zł, tj. popełnił czyn z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego

Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

na skutek odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 09 stycznia 2018r. sygn. akt D 70/17, orzeka, co następuje:

1.

utrzymuje zaskarżone orzeczenie w mocy

2.

obciąża obwinionego radcę prawnego D. P. kosztami postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w zryczałtowanej wysokości 1250,00 zł (słownie złotych: jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt) płatnymi na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Na skutek wniosku o ukaranie skierowanego przez Rzecznika Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie w dniu 28 września 2018r. przeciwko radcy prawnemu D. P., nr wpisu WA- (...), obwinionemu o to, że:

1.

naruszył godność zawodu radcy prawnego w życiu prywatnym w ten sposób, że mając zawartą z (...) spółka z o.o. umowę na zakup mebli - w dniu 11 marca 2017 r. w Warszawie w celu wydania mu mebli posłużył się dokumentem zatytułowanym „Potwierdzenie przekazania do realizacji” jako dowodem mającym poświadczyć zapłatę na rzecz (...) spółka z o.o. całości pozostałej do zapłaty kwoty zakupu w wysokości 7 026,00 zł, w sytuacji gdy ww. kwota nie została w rzeczywistości przelana na rachunek bankowy (...) spółka z o.o., tj. popełnił czyn z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku (dalej: „u.r.pr.”) z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (dalej: „KERP”)

2.

naruszył godność zawodu radcy prawnego w życiu prywatnym w ten sposób, że mając zawartą z (...) spółka z o.o. umowę na zakup mebli o łącznej wartości

10 026,00 zł., po wydaniu mu przez (...) spółka z o.o. mebli nie uiścił, zgodnie z postanowieniami umowy, pozostałej ceny zakupu w wysokości 7 026,00 zł, w dniu wydania mebli, tj. 11 marca 2017 r. lecz w dniu 13 marca 2017 r. zapłacił kwotę 1.026,00 zł., oświadczając jednocześnie, wbrew postanowieniom umowy, że pozostałą cenę zakupu uiści w trzech miesięcznych ratach po 2 000,00 zł, po czym pozostałą należność uiścił w trzech miesięcznych ratach po 2 000,00 zł, tj. popełnił czyn z art. 64 ust. 1 u.r.pr. w związku z art. 11 KERP;

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 09 stycznia 2018r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie (dalej: „OSD”) na

podstawie dowodów zgromadzonych w toku postępowania uznał obwinionego za winnego zarzuconych czynów i wymierzył karę pieniężną w wysokości 4 000,00 zł za przewinienie określone w pkt 1 wniosku o ukaranie oraz karę pieniężną w wysokości 3 000,00 zł za przewinienie określone w pkt 2 wniosku o ukaranie, orzekając jednocześnie karę łączną w postaci kary pieniężnej w wysokości 7 000,00 zł.

OSD ustalił następujący stan faktyczny w sprawie.

W dniu 29 grudnia 2016 r. obwiniony zawarł z pokrzywdzoną umowę sprzedaży mebli nr 348 A 16. Obwiniony zamówił: 4 krzesła, 2 foteliki, jeden fotel oraz kanapę o łącznej wartości 10 026,00 zł, wpłacając zaliczkę w wysokości 3 000,00 zł. Zgodnie z umową, pozostała kwota w wysokości 7 026,00 zł miała zostać zapłacona przez obwinionego przed dostawą mebli. Termin realizacji umowy został ustalony na dziesiąty tydzień 2017 r. Na formularzu umowy znalazła się z adnotacja „prosimy o szybszą realizację umowy”. Formularz umowy został jednostronnie wypełniony i podpisany przez pracowników pokrzywdzonej, obwiniony podnosił, że zawierał warunki umowy odmienne od tych, które obwiniony ustalił z pokrzywdzoną telefonicznie i mailowo i które pomimo interwencji telefonicznej nie

zostały zmienione. W lutym 2017 r. obwiniony wysłał do pokrzywdzonej emaila z zapytaniem dotyczącym terminu realizacji zamówienia. Korespondencja od obwinionego wychodziła z adresu dawid.pietrzak@dap-kancelaria.pl i była podpisywana: D. P. Radca Prawny (...) Kancelaria (...), ul. (...), (...)-(…) W. lub (...). Pokrzywdzona poinformowała obwinionego, że transport mebli nastąpi w 7 lub 8 tygodniu 2017 r. W dniu 9 marca 2017 r. meble były gotowe do odbioru, o czym pracownik pokrzywdzonej poinformował obwinionego, informując również o wystawieniu faktury oraz prosząc o uregulowanie pozostałej ceny zakupu w wysokości 7 026,00 zł, pod rygorem niedostarczenia mebli. Wobec obietnicy obwinionego, że zapłaci 7 026,00 zł przed dostawą mebli, w dniu 11 marca 2017 r. (sobota) pracownik pokrzywdzonej dostarczył meble obwinionemu. Obwiniony w celu wydania mu mebli posłużył się dokumentem zatytułowanym „Potwierdzenie przekazania do realizacji” jako dowodem mającym poświadczyć zapłatę na rzecz pokrzywdzonej całości pozostałej do zapłaty kwoty zakupu w wysokości 7 026,00 zł. Obwiniony odebrał meble nie wnosząc żadnych zastrzeżeń. W dniu 13 marca 2017 r. (poniedziałek) pokrzywdzona stwierdziła, że pomimo okazania przez obwinionego dokumentu mającego poświadczyć zapłatę 7 026,00 zł, obwiniony nie uiścił tej kwoty, lecz zapłacił jedynie kwotę 1 026,00 zł. W dniu 15 marca 2017 r. po telefonie M. P. - pracownika pokrzywdzonej - z zapytaniem o termin uregulowania pozostałej części należności, obwiniony oświadczył, wbrew postanowieniom umowy, że pozostałą cenę zakupu, ze względu na brak środków, uiści w trzech miesięcznych ratach po 2 000,00 zł. Pokrzywdzona nie godziła na płatności na raty za meble na etapie realizacji zamówienia ani nie wyraziła na to zgody po wydaniu mebli obwinionemu. W związku z zaistniałą sytuacją pracownik pokrzywdzonej poinformował obwinionego, że pokrzywdzona wystąpi przeciwko obwinionemu do sądu z pozwem o zapłatę. Obwiniony, usłyszawszy to, zaczął się śmiać i wytknął pracownikowi pokrzywdzonej, że powinni czytać dokładnie dokumenty, które otrzymują. Obwiniony trzema przelewami po 2 000,00 zł każdy, w dniach 13 kwietnia 2017 r., 24 maja 2017 r. i 13 czerwca 2017 r. zapłacił pokrzywdzonej brakującą cenę sprzedaży.

OSD uznał, iż ujawnione w trakcie postępowania dowody wskazują, że obwiniony w sposób zawiniony dopuścił się zarzucanych czynów. Dokonując oceny zachowanie obwinionego w kontekście naruszenia przez niego obowiązku dbania o godność zawodu radcy prawnego OSD przypomniał, że zawód radcy prawnego jest zawodem zaufania publicznego (por. art. 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej), a organy samorządów prawniczych uprawnione są do określania szczególnych, ponadstandardowych wymogów i zasad postępowania ich członków, które mają zagwarantować, że dany zawód wykonuje osoba reprezentująca odpowiedni poziom etyczny, o nieskazitelnym charakterze i wysokim morale. Przy tym, wymogi te często wybiegają poza wymogi ustawowe i nie dotyczą jedynie wykonywania czynności zawodowych, ale także etycznego i moralnego zachowania zarówno w życiu prywatnym, jak i pozazawodowej działalności publicznej. Przekładając powyższe uwagi na okoliczności faktyczne przedmiotowej sprawy, OSD uznał, że zachowanie obwinionego polegające na wprowadzeniu pokrzywdzonej w błąd co do dokonania zapłaty kwoty 7 026,00 zł przed dostarczeniem mebli, brak zamiaru zapłaty całości tej kwoty tuż po dostarczeniu mebli, a następnie zapłata tej kwoty ratami, bez uzyskania na to zgody pokrzywdzonej, godzi w godność zawodową. Według OSD postawa obwinionego, jego działania nie tylko ujemnie oddziałują na jego reputację jako radcy prawnego, ale uchybiają godności zawodu radcy prawnego w ogóle, ponieważ wystawiają na szwank zaufanie do członków samorządu radcowskiego. OSD wziął pod uwagę postawę obwinionego w trakcie postępowania oraz w trakcie rozprawy (w tym podczas odczytywania orzeczenia, kiedy to obwiniony wyjął telefon i zaczął przeglądać jego zawartość). Postawa obwinionego ujawniona w postępowaniu została uznana przez OSD za przejaw nagannego zachowania obwinionego. Zdaniem OSD nie można takiego zachowania tolerować, co też przełożyło się na wydane orzeczenie. W zakresie wymiaru kary OSD uznał, że tylko kara pieniężna będzie w pełni adekwatna do ciężaru popełnionego czynu i stopnia zawinienia. W zakresie wymiaru kary tj. przy orzeczeniu kary rodzajowo dotkliwej, OSD ustalając jej wysokość miał na uwadze jej celowość, tj. okoliczność, iż stanowić będzie ona represję, która powinna w przyszłości wzbudzić w obwinionym refleksję, że postępowanie, którego się dopuścił, jest etycznie naganne i spowodować, że w przyszłości nie dopuści się jakichkolwiek naruszeń zasad etyki zawodowej.

Od powyższego orzeczenia, doręczonego z uzasadnieniem w dniu 27 kwietnia 2018r., odwołanie wniósł obwiniony zaskarżając je w całości i zarzucając:

1.

oparcie orzeczenia na błędnych ustaleniach faktycznych poprzez błędne ustalenia, że stroną umowy sprzedaży mebli z dnia 29 grudnia 2016r. był obwiniony, podczas gdy była nią spółka (...) sp. z o.o.,

2.

oparcie orzeczenia na błędnych ustaleniach faktycznych poprzez bezpodstawne przyjęcie, że treść umowy sprzedaży mebli została wyrażona na formularzu sporządzonym jednostronnie przez pokrzywdzoną, podczas gdy do zawarcia umowy pomiędzy stronami doszło na podstawie oferty pokrzywdzonej w dniu 28 grudnia 2016 r., godz. 16:07, zaakceptowanej przez (...) sp. z o.o.

reprezentowanej przez obwinionego oświadczeniem zawartym w wiadomości mailowej z dnia 29 grudnia 2016r., godz. 17:17 zawierającej nr KRS Spółki,

3.

oparcie orzeczenia na błędnych ustaleniach faktycznych poprzez bezpodstawne

przyjęcie, że termin realizacji umowy sprzedaży mebli został ustalony na dziesiąty tydzień 2017 r., podczas gdy termin ten zgodnie z ofertą pokrzywdzonej z dnia 29 grudnia 2016 r. został ustalony na ostatni tydzień lutego 2017 r. (ósmego tydzień 2017r.), co znalazło swoje odzwierciedlenie również w późniejszych

zapewnieniach pokrzywdzonego;

4.

oparcie orzeczenia na błędnych ustaleniach faktycznych poprzez nieuwzględnienie okoliczności, że z rachunku bankowego Spółki w dniu 13 marca 2017 r. został wykonany przelew wynagrodzenia dla pracownika Spółki, co skutkowało niemożnością zrealizowania płatności na rzecz pokrzywdzonej ze względu na niewystarczającą ilość środków znajdujących się na rachunku Spółki, co wyłącza winę obwinionego;

5.

oparcie orzeczenia na błędnych ustaleniach faktycznych poprzez bezpodstawne przyjęcie, że faktura nr (...) postawiła wiarygodność w stan wymagalności, podczas gdy została ona wystawiona na rzecz obwinionego, który nie był stroną stosunku prawnego z pokrzywdzoną, zatem nie dokumentowała istniejącej transakcji handlowej i jako taka powinna zostać anulowana;

6.

obrazę prawa procesowego w postaci art. 7 K.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia i skutkującą dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych, polegającą na dowolnym oraz sprzecznym z zasadami prawidłowego rozumowania przyjęciu, że obwiniony przedstawiając pokrzywdzonej dokument „Potwierdzenie przekazania do realizacji” wprowadził pokrzywdzoną w błąd co do dokonania zapłaty kwoty 7.026,00 zł,

7.

obrazę prawa procesowego w postaci art. 170 § 1 K.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na niedopuszczeniu (oddaleniu) wniosków dowodowych zgłoszonych przez obwinionego na rozprawie w dniu 9 stycznia 2018 r.,

8.

obrazę prawa procesowego w postaci art. 170 § 3 K.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na oddaleniu wniosków dowodowych zgłoszonych przez

obwinionego na rozprawie w dniu 9 stycznia 2018 r. bez zachowania przepisanej prawem formy postanowienia;

9.

obrazę prawa procesowego w postaci art. 171 § 2 K.p.k. w Zw. z art. 171 § 6 K.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na nieuzasadnionym uchylaniu stawianych przez obwinionego pytań do świadków, na skutek czego uniemożliwiono Obwinionemu realizację prawa do zadawania pytań oraz towarzyszącej postępowaniu zasady prawdy materialnej;

10.

obrazę prawa procesowego w postaci art. 410 K.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na przyjęciu za podstawę wyroku okoliczności nieujawnionych w toku rozprawy, lecz już po jej zamknięciu, co jednoznacznie odzwierciedlono w treści uzasadnienia wyroku;

11.

obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 65 ust. 2ba u.r.pr. w zw. z art. 53 § 2 k.k. polegającą na nieuwzględnieniu w podstawie orzeczenia oraz orzeczoną wymiarze kary warunków osobistych obwinionego, w szczególności zaś jego sytuacji majątkowej oraz stopnia dotkliwości zastosowanej kary finansowej, jak również zachowania się pokrzywdzonej;

12.

obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 64 ust. 1 u.r.pr. w zw. z art. 11 KERP w zw. 115 § 2 k.k., polegające na pominięciu przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu rozmiarów wyrządzonej Pokrzywdzonej szkody, charakteru naruszonego dobra, jak również sposobu i okoliczności popełnienia czynu;

13.

obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 64 ust. 1 u.r.pr. w zw. z art. 11 KERP w zw. art. 66 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie skutkujące błędnym przyjęciem, że w treści oferty złożonej przez pokrzywdzoną znajdowało się postanowienie, zgodnie z którym zapłata całości ceny za przedmiot umowy ma nastąpić przed jego wydaniem, podczas gdy w mailu pokrzywdzonej z ofertą z dnia 28 grudnia 2016 r., godz. 16:07, znalazło się wyłącznie zastrzeżenie o obowiązku uiszczenia zaliczki w wysokości 30% wartości zamówienia, a nie zobowiązanie do zapłaty całej ceny;

14.

obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 64 ust. 1 u.r.pr. w zw. z art. 11 KERP w zw. art. 70 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie skutkujące błędnym

przyjęciem, że w treści stosunku prawnego wynikającego z umowy sprzedaży mebli znalazło się postanowienie obligujące Spółkę do zapłaty całej kwoty ceny przed wydaniem rzeczy, podczas gdy postanowienie takie wynikało wyłącznie z formularza wygenerowanego przez pokrzywdzoną już po zawarciu umowy, a zatem nie może być traktowane jako element treści umowy sprzedaży z dnia 29 grudnia 2016 r.;

15.

obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 64 ust. 1 u.r.pr. w zw. z art. 11 KERP w zw. art. 476 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, że obwiniony dopuścił się zwłoki w spełnieniu świadczenia, podczas gdy nie był on stroną żadnego stosunku prawnego z pokrzywdzoną;

16.

obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 64 ust. 1 u.r.pr. w zw. z art. 11 KERP w zw. z art. 476 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, że faktura nr (...) stawiła wiarygodność pokrzywdzonej względem Spółki w stan wymagalności, podczas gdy faktura nie została wystawiona na rzecz Spółki i zawierała rażące wady formalne;

17.

obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 64 ust. 1 u.r.pr. w zw. z art. 11 KERP w zw. z art. 151 § 4 k.s.h. poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji błędne przyjęcie, że wspólnicy odpowiadają za zobowiązania spółki;

18.

obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 64 ust. 1 u.r.pr. w zw. z art. 11 KERP w zw. art. 299 § 1 k.s.h. poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji błędne przyjęcie, że radca prawny sprawujący funkcję członka zarządu spółki kapitałowej jest osobiście odpowiedzialny za zobowiązania spółki, w sytuacji gdy przeciwko spółce nie była przez pokrzywdzoną prowadzona bezskutecznie egzekucja, a naruszony przepis jasno wskazuje, że członkowie zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością odpowiadają solidarnie za zobowiązania spółki wyłącznie w sytuacji, gdy egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna;

19.

obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 64 ust. 1 u.r.pr. w zw. z art. 11 KERP, przy błędnych ustaleniach faktycznych, poprzez dokonanie nieprawidłowej jego wykładni polegającej na uznaniu, że naruszenie godności zawodu radcy prawnego może polegać na opóźnieniu się w wykonaniu zobowiązania

wynikającego ze stosunku obligacyjnego i przyjęciu, że samo opóźnienie w zapłacie stanowi ich naruszenie bez względu na przyczyny tego opóźnienia, motywację radcy prawnego, oraz całokształt okoliczności sprawy;

20.

obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 64 ust. 1 u.r.pr. w zw. z art. 11 KERP poprzez dokonanie błędnej jego wykładni polegającej na uznaniu, że naruszenie godności zawodu radcy prawnego może objawiać się w niewykonaniu zobowiązania osoby trzeciej, w ramach której radca prawny sprawuje funkcję organu uprawnionego do jej reprezentacji;

21.

obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 64 ust. 1 u.r.pr. w zw. z art. 11 KERP, przy błędnych ustaleniach faktycznych, poprzez uznanie winy obwinionego w sytuacji, w której działając jako członek zarządu nie był w stanie spłacić w imieniu reprezentowanej Spółki całej wiarygodności pokrzywdzonej z uwagi na obiektywny i niezawiniony brak środków na rachunku Spółki, nie będąc osobiście lub solidarnie zobowiązanym do zapłaty.

22.

obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 64 ust. 1 u.r.pr. w zw. z art. 11 KERP w związku z art. 2, 42 ust. 1 oraz 47 Konstytucji RP poprzez przyjęcie, że można dokonywać wykładni rozszerzającej prowadzącej do naruszenia przez organy dyscyplinarne samorządu radcowskiego życie prywatne radcy prawnego w każdej sytuacji powzięcia wątpliwości czy dane zachowanie nie pozostaje w sprzeczności z tak niedookreślonymi pojęciami jak „zwykła ludzka przyzwoitość” lub „osłabia lub przynosi ujmę godności zawodu”,

23.

orzeczenie wobec Obwinionego rażąco niewspółmiernie wysokiej kary przez nierozważenie przy zastosowaniu ogólnych dyrektyw wymiaru kary w jakimkolwiek zakresie stopnia winy obwinionego, stopnia społecznej szkodliwości

czynu, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw czynu i wcześniejszej niekaralności obwinionego oraz zachowania się pokrzywdzonej, w kontekście jej przyczynienia się do opóźnienia w realizacji umowy;

24.

orzeczenie wobec Obwinionego rażąco niewspółmiernie wysokiej kary przez niezastosowanie art. 60 § 2 pkt 1 k.k., podczas gdy obwiniony w imieniu Spółki dobrowolnie spłacił należność względem Pokrzywdzonej;

25.

orzeczenie wobec obwinionego rażąco niewspółmiernie wysokiej kary przez niezastosowanie art. 60 § 2 pkt 2 k.k., podczas gdy obwiniony działając w imieniu Spółki w chwili powzięcia informacji, że na rachunku Spółki nie ma wystarczających środków na spłatę całego zobowiązania pokrzywdzonej, zapłacił pokrzywdzonej dostępną na rachunku kwotę i wyraził wolę dalszego spełnienia świadczenia, tym samym czynił starania, by zmniejszyć dolegliwości związane dla pokrzywdzonej z opóźnieniem w zapłacie.

Obwiniony w odwołaniu wniósł o zmianę zaskarżanego orzeczenia poprzez uniewinnienie obwinionego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o złagodzenie orzeczonej kary poprzez zastosowanie względem obwinionego upomnienia oraz o nieobciążanie obwinionego kosztami postępowania. Ponadto obwiniony wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z dokumentów załączonych do odwołania w postaci:

1)

korespondencji mailowej pomiędzy prowadzonej w dniach 28 grudnia 2016 r. - 13 luty 2017 r.

2)

potwierdzenia transakcji nr 2017.03.13/ (...) z dnia 13 marca 2017 r.

3)

potwierdzenia transakcji nr 2017.03.13/ (...) z dnia 13 marca 2017 r.

4)

faktury nr (...) wystawionej przez pokrzywdzoną w dniu 9 marca 2017 r.

5)

potwierdzenia transakcji z dnia 13 marca 2017 r. dokonanej przez Spółkę na rzecz pokrzywdzonej.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny (dalej WSD) zważył, co następuje:

Odwołanie w całości nie zasługuje na uwzględnienie. OSD dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych a zaskarżone orzeczenie odpowiada prawu. WSD w całości podziela ustalenia faktyczne, jak i prawne poczynione przez OSD, w szczególności co do kwalifikacji prawnej, bezprawności i winy obwinionego.

Zdaniem WSD zarzutów odwołania nie sposób podzielić. WSD podziela zapatrywania OSD co wiarygodności wszystkich świadków, uznając ich zeznania za logiczne i zgodne z pozostałymi, uznanymi za wiarygodne dowodami.

Poczynając od uwagi natury ogólnej, w ocenie WSD wszelkie zarzuty podniesione w odwołaniu w ramach podstawy odwoławczej z art. 438 pkt 3 K.p.k. winny opierać się na zarzucie naruszenia przepisów postępowania skutkującym błędem w dokonanych przez Sąd ustaleniach faktycznych, których to naruszeń odwołanie jednak nie wykazuje. Przechodząc do szczegółowego rozważenia zarzutów odwołania WSD zważył, co następuje.

W zakresie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych sprowadzającego się według uzasadnienia odwołania do nieprawidłowego ustalenia przez OSD okoliczności zawarcia oraz stron umowy sprzedaży mebli przyjąć należy, iż w materiale zgromadzonym w sprawie nie znajdują się dowody potwierdzające twierdzenia obwinionego co do tego, aby umowa została zawarta pomiędzy pokrzywdzoną spółką a spółką (...) z o.o. na skutek przyjęcia przez obwinionego oferty pokrzywdzonej. Przede wszystkim należy zauważyć, iż przywoływany przez obwinionego e-mail pokrzywdzonej z dnia 28 grudnia 2016r. nie zawierał wszystkich elementów przedmiotowo istotnych, aby uznać, iż stanowił ofertę, na podstawie której oświadczeniem obwinionego jako reprezentanta spółki (...) z o.o. z dnia 29 grudnia 2016r. z godz. 17:17 doszło do zawarcia umowy sprzedaży. Konkretyzację warunków umownych zawiera dopiero e-mail pokrzywdzonej z godz. 17:37 z dnia 29 grudnia 2016r. z formularzem umowy i tę chwilę należy uznać za moment zawarcia umowy sprzedaży pomiędzy stronami. Brak zastrzeżeń czy ustaleń co do zmiany stron umowy wynika z zeznań świadków przesłuchanych przed OSD, którzy wskazywali, iż obwiniony nie sygnalizował żadnych uwag co do danych zawartych w przesłanej mu przez pokrzywdzoną umowie w dniu 29 grudnia 2017r. Skutecznego złożenia jakichkolwiek zastrzeżeń przez obwinionego nie potwierdza także komplet korespondencji dotyczącej sprawy przedstawionej przez pokrzywdzoną spółkę. Co więcej, twierdzeniom obwinionego przeczą dane obu podmiotów udostępnione w rejestrach przedsiębiorców: adres wskazywany na etapie zawierania umowy w dokumentach to adres Kancelarii obwinionego mieszczącej się wówczas przy ul. (...) w W., ujawniony w (...) jako siedziba obwinionego, a nie (...) sp. z o.o., której siedziba znajduje się w W., ale przy ul. (...). Obwiniony formalnie nie zakwestionował także faktury (ani faktury zaliczkowej) wystawionej przez pokrzywdzoną i na jej podstawie - co prawda po terminie - dokonał płatności z rachunki spółki. Załączony do odwołania wydruk wiadomości e-mail obwinionego z dnia 29 grudnia 2016r. z godz. 17:17 znajdujący się w aktach sprawy na karcie 15. (dopuszczony jako dowód przez OSD w dniu 09 stycznia 2018r.) nie potwierdza, iż umowa miała zostać lub została zawarta ze wskazywaną przez obwinionego spółką. Wydruk wiadomości e-mail nie stanowi dowodu ani na to, że wiadomość e-mail o takiej treści została w rzeczywistości skutecznie doręczona pokrzywdzonej (na wydruku brak chociażby adresu poczty pokrzywdzonej), ani że do wiadomości został dołączony dokument KRS spółki (...), ani że dotyczył ustalonej ze sprzedawcą mebli konieczności zmiany konkretnych danych w przygotowywanej umowie sprzedaży. Te same uwagi należy odnieść do wydruku wiadomości e-mail, wysłanej już po zawarciu umowy przedstawionej przez obwinionego dopiero wraz z odwołaniem, datowanej na dzień 09 stycznia 2017r. Podkreślić należy, iż wszelkie wiadomości elektroniczne kierowane przez obwinionego do spółki wysyłane były z adresu poczty elektronicznej identyfikowalnego z obwinionym jako prowadzącym Kancelarię, a niejako członkiem zarządu spółki. Do złożenia zamówienia obwiniony wykorzystał adres poczty elektronicznej jednoznacznie powiązany z kancelarią: dawid.pietrzak@dap-kancelaria.pl, podpisując się jako D. P., radca prawny, posługując się numerem NIP (...) przypisanym do obwinionego jako przedsiębiorcy oraz adresem siedziby Kancelarii obwinionego. Obwiniony w kontaktach z pokrzywdzoną jednoznacznie powoływał się zatem na działanie w charakterze radcy prawnego w ramach prowadzonej we własnym imieniu działalności gospodarczej i to jego obciążała dbałość o to, aby prawidłowo i precyzyjnie wskazać dane kupującego, w szczególności, jeżeli z kontekstu wynika, że sprzedawca miał wszelkie podstawy, aby traktować właśnie obwinionego jako kupującego. Z regulacji art. 68¹ § 1 K.c. wynika, że brak istotnych zastrzeżeń oblatu co do treści oferty powoduje związanie stron umową. Jednocześnie, zmianę stron umowy po ustaleniu zamówienia pomiędzy pokrzywdzoną a obwinionym uznać należałoby za zmianę istotną, wymagającą dodatkowego, wyraźnego potwierdzenia przez pokrzywdzoną. O braku takowych ustaleń pomiędzy stronami zdaje się świadczyć także aneks do umowy z dnia 06 lutego 2017r. oraz towarzysząca wymiana korespondencji elektronicznej z dnia 06 lutego 2017r., z których wynika, iż wszelkie istotne warunki umowne strony dokumentowały dodatkowo.

Powyższe argumenty podważają również zasadność kolejnych z zarzutów podniesionych przez obwinionego w ramach podstawy odwoławczej błędu w ustaleniach faktycznych. Wydruk wiadomości e-mail datowanej na dzień 09 stycznia 2017r. (oprócz ogólnych uwag co do niepotwierdzenia doręczenia tej wiadomości) nie zawiera żadnych zastrzeżeń co do pozostałych warunków umownych przedstawionych w e-mailu pokrzywdzonej z dnia 29 grudnia 2016r. z godz. 17:17. W tym miejscu, ustosunkowując się w szczególności do zarzutu odwołania oznaczonego liczbą 3., zauważyć należy, że w myśl przywołanego art. 68¹ §1 K.c. także zmiana terminu realizacji zamówienia wymagałaby wyraźnej akceptacji pokrzywdzonej. Obwiniony jako radcy prawni niewątpliwie powinien zdawać sobie sprawę, iż termin

realizacji zamówienia jako istotny warunek umowy stron winien być ustalony precyzyjnie i jeżeli obwiniony nie dopełnił należytej staranności, aby termin dostawy mebli został określony zgodnie z jego oczekiwaniami na etapie zawierania umowy, to nie istnieje podstawa, ażeby takim oczekiwaniom nadawać na późniejszym etapie walor wiążących pokrzywdzoną ustaleń umownych. Nadmienić należy, iż wobec braku udokumentowanych zastrzeżeń do oferty pokrzywdzonej, zarzut obwinionego pozostaje całkowicie gołosłowny. Nie uwiarygadnia go korespondencja elektroniczna prowadzona z pokrzywdzoną w dniach 06 - 09 lutego 2017r., jako że możliwość wcześniejszej dostawy towaru nie stanowiła w świetle formularza umowy i zeznań świadków wiążącego zobowiązania umownego. Nic poza wyjaśnieniami obwinionego nie pozwala zatem potwierdzić, jakoby strony ustaliły jako wiążący wcześniejszy termin realizacji zamówienia niż wskazany w formularzu przesłanym przez pokrzywdzoną w dniu 29 grudnia 2017r., tj. na 10 tydzień następnego roku.

Przechodząc zatem do następnych zarzutów odwołania, pozostających w świetle powyższych rozważań bez wpływu na ocenę poprawności ustaleń OSD co do stanu faktycznego, odstąpić należy od rozpatrywania odwołania w zgodzie z kolejnością przytoczonych podstaw odwoławczych i odnieść się od razu w tym miejscu do zarzutów obrazy przepisów prawa materialnego w drodze wykładni rozszerzającej art. 64 ust. 1 u.r.pr. w zw. z art. 11 KERP w związku z art. 2, 42 ust. 1 oraz 47 Konstytucji RP prowadzącej do nadmiernej ingerencji organów samorządu radcowskiego w życie prywatne radcy prawnego i rozciągnięcie tej odpowiedzialności ponad unormowania wynikające z art. 151 § 4 k.s.h. i art. 299 § 1 k.s.h. Wyjaśnić należy, że okoliczności niniejszej sprawy oraz uzasadnienie orzeczenia OSD nie pozwalają potwierdzić powyższych zarzutów w żadnym stopniu. Niniejsza sprawa jest wynikiem postępowania obwinionego, który - występując w obrocie jako radca prawny a nie członek zarządu spółki - uniemożliwił osobom trzecim jednoznaczne rozgraniczenie sfery swojej aktywności zawodowej i prywatnej (rozumianej tutaj jako inna działalność gospodarcza poza świadczeniem pomocy prawnej w ramach Kancelarii). Nie sposób pominąć, iż w działalności przedstawianej przez obwinionego obecnie jako działalności niezwiązana z wykonywaniem zawodu radcy prawnego a dotycząca sfery prywatnej obwiniony wyraźne powoływał się na uprawnienia radcy prawnego. Takie zachowanie obwinionego obliguje do oceny jego działań przez pryzmat zasad etycznych odpowiednich dla zawodu radcy prawnego, co wyraźnie wskazuje art. 11 KERP, nawet jeżeli te działania obwinionego nie są bezpośrednio związane ze świadczeniem pomocy prawnej na rzecz pokrzywdzonej. Nie sposób bowiem przyjąć, żeby radca prawny, posługując się tytułem zawodowym choćby w działalności innej niż wykonywanie zawodu radcy prawnego, mógł dopuszczać się zachowań ocenianych jako naganne i zawinione bez uszczerbku dla godności wykonywanej profesji. W szczególności za naganne należy uznać wykorzystywanie przewagi umiejętności i wiedzy związanej z wykonywanym zawodem prawniczym dla uniknięcia odpowiedzialności z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania kupującego pod pozorem działań zgodnych z prawem, ale niewątpliwie naruszających co najmniej zasady współżycia społecznego. Z powyższych względów stwierdzić należy, iż charakter czy sfera działalności obwinionego pozostaje zasadniczo bez wpływu na ocenę, iż swoim działaniem wypełnił znamiona przewinień dyscyplinarnych zarzuconych obwinionemu, objętych hipotezą art. 64 ust. 1 u.r.pr. w zw. z art. 11 KERP i nawet odmienne ustalenia faktyczne co do stron umowy sprzedaży nie wpływałyby na ocenę bezprawności i zawinienia czynów obwinionego.

W tym kontekście konieczne jest również wyjaśnienie, iż zarzuty obwinionego co do charakteru w jakim występował, zawierając umowę z pokrzywdzoną, nie wpływają na ocenę bezprawności czynów i zawinienia obwinionego, nawet gdyby przyjąć, że w rzeczywistości działał w imieniu spółki (...), z następujących przyczyn. Sam fakt braku środków na rachunku spółki nie stanowiłby okoliczności ekskulpującej obwinionego, ponieważ nie przedstawiono żadnych dowodów pozwalających ustalić, iż istniały obiektywne przyczyny, które uzasadniałyby pierwszeństwo płatności na rzecz kontrahenta bądź pracownika zamiast pokrzywdzonej albo też, że podjęto jakiegokolwiek kroki mające na celu zabezpieczenie realizacji płatności dla pokrzywdzonej lub pozyskanie środków na tę zapłatę. Podkreślić należy na marginesie także, iż wyjaśnienia obwinionego w tej części pozostają całkowicie niewiarygodne, jako że dokumentujący transakcje numer referencyjny nadawany poszczególnym operacjom wskazuje, iż transakcja na rzecz (...) sp. z o.o. (nr 2017.03.13/ (...)) oznaczona numerem niższym niż transakcja na rzecz (...) K. M. (nr 2017.03.13/ (...)), a tym samym uzasadnionym jest przyjęcie, iż została wykonana w pierwszej kolejności. Ponadto, jeżeli w dniu 13 marca 2017r. środki otrzymane od klienta w dniu 13 marca 2017r. miały pozwolić uiścić obwinionemu cenę sprzedaży, to oznacza, iż w dniu wygenerowania dokumentu potwierdzającego zapłatę obwiniony nie byłby w stanie tej ceny uiścić,

o czym pokrzywdzona nie była poinformowana. Trudno w okolicznościach niniejszej sprawy przyjąć, że obwiniony nie wiedział, iż zbliża się termin płatności ceny mebli, które sam zamówił i że w sytuacji zagrożenia brakiem środków na realizację płatności, czy to działając w charakterze członka zarządu spółki (...), czy jako przedsiębiorca pod własną firmą, nie byłby zobligowany podjąć działań mających na celu rozwiązanie tej sytuacji z wyprzedzeniem. Wzmacniając powyższą argumentację, zwrócić należy uwagę, iż w myśl przepisów kodeksu spółek handlowych zarząd ponosi odpowiedzialność za prawidłowe regulowanie zobowiązań spółki, a najmocniejszym wyrazem tej zasady jest art. 299 k.s.h. statuujący odpowiedzialność gwarancyjną członków zarządu za zobowiązania niewypłacalnej spółki z o.o. (...) z wyjaśnień obwinionego jednoznacznie wynika, iż spółka nie miałaby środków na terminową zapłatę bądź pokrzywdzonej, bądź kontrahentowi. Stąd też odebranie mebli przez obwinionego, jak i brak jakiegokolwiek reakcji na zagrożenie możliwości wywiązania się z zobowiązania względem któregośkolwiek z kontrahentów podjętej we właściwym czasie przez członka zarządu spółki prowadzi do jednoznacznej konkluzji, iż takie zachowanie obwinionego należałoby uznać za zawinione zaniedbanie lub działanie w zamiarze co najmniej ewentualnym także, gdyby przyjąć, iż dokonane zostało w charakterze organu spółki. W ramach niniejszego postępowania obwiniony nie przedstawił także żadnych okoliczności pozwalających stwierdzić, że brak zapłaty ceny przez niego jako stroną umowy nastąpił z przyczyn od niego niezależnych. Niemniej, podkreślić jeszcze raz należy, że w niniejszej sprawie przesądzający o kwestii winy obwinionego jest nie tyle zawiniony bądź też nie brak środków finansowych na dokonanie zapłaty w chwili jej wymagalności, a właśnie stosunek obwinionego do realizacji obowiązku wynikającego z zawartej umowy i fakt umyślnego doprowadzenia pokrzywdzonej do wydania mebli przy użyciu dokumentu rzekomo potwierdzającego realizację przelewu na rzecz pokrzywdzonej, pomimo tego, iż obwiniony powinien mieć świadomość, iż w zaistniałych okolicznościach do zapłaty ceny sprzedaży może nie dojść, co w całości kształcie okoliczności statuuje działanie mające wręcz znamiona przestępstwa określonego w art. 286 §1 K.k., a przyjętą przez Rzecznika Dyscyplinarnego i OSD kwalifikację prawną i tak należy uznać za względną dla obwinionego. Oceny tej nie zmieniłby fakt, iż obwiniony działał jako organ spółki, ponieważ nawet odmienne ustalenia co do stron umowy nie wpływałyby na przypisanie sprawstwa spółce zamiast obwinionemu. Obwiniony dołożył jakichkolwiek starań celem uregulowania należności pokrzywdzonej, podejmując chociażby działania mające na celu zaradzenie sytuacji zawczasu (choćby w drodze negocjacji z pokrzywdzoną) czy też szybkie pozyskanie środków od instytucji kredytowej i odebrał meble, dopuszczając (w ocenie WSD działając z pełną świadomością) brak dojścia zapłaty do skutku.

Wywody odwołania nie są trafne również w ramach zarzutu braku wymagalności roszczenia. Obwiniony jako radca prawny powinien zdawać sobie sprawę z faktu, iż zobowiązanie kupującego do zapłaty wynika z umowy sprzedaży, a faktura dokumentuje transakcję jedynie z punktu widzenia prawno-podatkowego i zasadniczo nie ma wpływu na istnienie zobowiązania cywilnoprawnego bądź wymagalność roszczenia o zapłatę. Ewentualne wadliwość faktury może dać podstawę ewentualnym roszczeniom odszkodowawczym do sprzedawcy, ale nie może stanowić podstawy wyłącznej i stanowczej odmowy wypłaty ceny sprzedaży w ogóle po prawidłowym wykonaniu świadczenia przez sprzedawcę. Obwiniony nie wystawił jednak noty korygującej do faktury (dopuszczalność takiej praktyki potwierdzają orzeczenia sądów administracyjnych, np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 17 maja 2013 r. o sygn. akt I SA/Po 221/13), a na podstawie otrzymanego dokumentu dokonał ostatecznie płatności całej ceny sprzedaży. Nadmienić również należy, iż wezwanie do zapłaty nie musi przybrać formy pisemnej, a w okolicznościach niniejszej sprawy niewątpliwie, przed dostawą mebli pokrzywdzona skutecznie wezwała obwinionego do uiszczenia pozostałej ceny sprzedaży. Potwierdzenie skuteczności wezwania znajduje zresztą odzwierciedlenie w działaniu obwinionego, który na wezwanie przedłożył pokrzywdzonej rzekomy dowód zapłaty. W powyższym świetle nie sposób zgodzić się także z zarzutem sformułowanym przez obwinionego w pkt 6. odwołania dotyczącym obrazy art. 7 K.p.k. Zarzut ten nie znajduje oparcia w stanowisku samego obwinionego, które jest - jak już wynika z powyższego - rażąco niespójne. Obwiniony przedstawił przecież pokrzywdzonej rzeczony dokument właśnie po to, aby potwierdzić zapłatę ceny sprzedaży i otrzymać meble. Uiszczenie należności stanowiło bowiem warunek objęcia przez niego mebli w posiadanie. Okoliczności okazania pokrzywdzonej dokumentu jednoznacznie zatem potwierdzają, jaki był cel posłużenia się tym dokumentem przez obwinionego. Z całą stanowczością należy stwierdzić, iż pokrzywdzona, nawet jeśli mogła zdawać sobie sprawę, że przelew na tamtą chwilę nie został jeszcze faktycznie zrealizowany przez Bank ze względu na nadchodzący weekend, to z uwagi na treść dokumentu potwierdzającego przyjęcie zlecenia wykonania takiej operacji przez Bank, nie musiała zdawać - a w konkretnym

kontekście sytuacyjnym nie zdawała - sobie sprawy, że przelew może zostać niewykonany z uwagi na następczy brak środków na rachunku lub że może zostać cofnięty przez obwinionego. Pokrzywdzonej, nawet jako profesjonalisty na rynku, nie obciąża brak znajomości szczegółowych realizacji poszczególnych czynności lub operacji bankowych przez Bank obsługujący rachunek wykorzystywany przez obwinionego czy niezajomość stanu rachunków kontrahenta. Jednocześnie obwiniony, który jak już wywiedziono powyżej był odpowiedzialny za należyłą realizację zapłaty ceny, posłużył się opisanym dokumentem właśnie jako dowodem zapłaty i nie dopełnił żadnych czynności zapobiegawczych związanych z możliwym zatorem płatniczym, stawiając pokrzywdzoną przed tzw. faktem dokonanym i odżegnując się całkowicie od jakiegokolwiek odpowiedzialności z tego tytułu.

W konsekwencji stwierdzenia braku zasadności rozpatrzonych powyżej zarzutów odwołania, przystąpić należy do zbadania związanych z nimi zarzutów naruszenia prawa materialnego, tj. art. 66 § 1 k.c., art. 70 § 1 k.c., art. 476 k.c., których uzasadnienie sprowadza się do błędnego odczytania treści umowy wiążącej obwinionego z pokrzywdzoną w zakresie stron umowy oraz terminów płatności. Jak wynika z powyższych rozważań obwiniony nie wykazał, żeby treść umowy łączącej strony była inna niż wskazywała pokrzywdzona, powołując się na umowę z dnia 29 grudnia 2016r. Stąd też nie sposób dopatrzeć się w ustaleniach stanowiących podstawę orzeczenia OSD naruszenia przywołanych przepisów materialnych. Pomędzy stronami ustalono w sposób wiążący, iż zapłata ceny powinna nastąpić przed wydaniem meblu. Potwierdzeniem takich ustaleń jest też zachowanie samego obwinionego, który przedstawił przeciw pokrzywdzonej rzekomy dowód zapłaty, aby meble otrzymać. Pomijać nie można także uprawnienia, które w myśl art. 490 § 1 K.c. przysługiwałoby sprzedawcy w przypadku nieuiszczenia ceny sprzedaży przez kupującego. W związku z pozostałymi przytoczonymi powyżej okolicznościami, OSD prawidłowo ustalił, iż obwiniony pozostawał w zwłoce z płatnością, skoro uchybienie terminowi zapłaty spowodowane było okolicznościami zawinionymi przez obwinionego. Podpierając jednak przypisanie obwinionemu odpowiedzialności za zarzucane przewinienia dyscyplinarne, zauważyć należy również, że tak jak szeroko wyżej wyjaśniono, postawa obwinionego jako członka zarządu spółki również jawiła się jako działanie daleko niewystarczające, aby wykluczyć ewentualne zawinienie spółki, a tym samym zniwelować skutki zwłoki.

Zarzut obrazy prawa procesowego w postaci art. 170 § 1 i 3 K.p.k. nie jest zasadny. OSD rozważył wszelkie okoliczności dotyczące faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym dokumenty przedłożone przez obwinionego. Fakt, iż postanowienie dowodowe wydane w dniu 09 stycznia 2018r. nie obejmuje kart, na których znajdowały się dokumenty przedłożone przez obwinionego na rozprawie, która odbyła się tego dnia nie uzasadnia dalej idących twierdzeń zaprezentowanych w uzasadnieniu tego zarzutu. Przedstawione dokumenty zostały zresztą w przeważającej części złożone przez obwinionego na wcześniejszym etapie postępowania, OSD przedstawione dokumenty wliczył w protokole rozprawy, co świadczy o tym, że zostały co najmniej wstępnie zweryfikowane, a ponadto OSD nie poczynił żadnych ustaleń bez wszechstronnego rozważenia okoliczności wynikających z tychże dokumentów, co znajduje jednoznaczne odbicie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Wydruk wiadomości e-mail z dnia 09 stycznia 2017r. jak już wyżej wyjaśniono, nie jest w pełni wiarygodny z powodu niekompletności (brak załączników) oraz braku potwierdzenia doręczenia pokrzywdzonej, ponadto jako wysłany po zawarciu umowy, nie wpływa na ustalenia faktyczne związane z okolicznościami zawarcia umowy sprzedaży. Okoliczności wynikające z pozostałych dokumentów zostały klarownie omówione w uzasadnieniu orzeczenia zapadłego przed OSD.

OSD nie naruszył także art. 171 § 2 K.p.k. w zw. z art. 171 § 6 K.p.k. w sposób uniemożliwiający obwinionemu realizację prawa do obrony. Uchylone pytania znajdują odzwierciedlenie w protokole rozprawy przez OSD z dnia 09 stycznia 2018r. Obwiniony nie wskazuje w uzasadnieniu zarzutu, dlaczego uchylone pytania należy uznać za istotne dla sprawy. Wobec braku uzasadnienia, WSD nie jest władny nadać charakteru istotnych uchylonym pytaniom samodzielnie, aby potwierdzić trafność odwołania w tym zakresie. Z ustalonego w toku postępowania stanu faktycznego nie wynika ani, ażeby strony inkorporowały do treści umowy jakiegokolwiek zewnętrzne regulaminy, ani żeby zostały one w jakikolwiek sposób przywołane. Ponadto w niniejszej sprawie zarówno obwiniony jak i pokrzywdzona są przedsiębiorcami, których czynności dokonywane w obrocie nie podlegają zwiększonej ochronie, jaka przysługuje konsumentom. Tymczasem OSD był uprawniony uchylać pytania sugerujące lub nieistotne.

Art. 410 K.p.k. nie został naruszony przez OSD, ponieważ przytoczona w uzasadnieniu sytuacja nie stanowiła okoliczności wpływającej na przypisanie obwinionemu odpowiedzialności za popełnione przewinienia, a jedynie została przedstawiona jako ilustracja postawy obwinionego wobec toczącego się postępowania. Odpierając zarzut odwołania, wystarczy wskazać, iż wytknięcie obwinionemu zachowania urągającego podstawowym zasadom kultury i standardom zachowania przed organem sądowym nie przesądza o braku profesjonalizmu OSD.

W ramach zarzutów dotyczących wysokości kary WSD stwierdza, iż brak jest podstaw do wzruszenia orzeczenia w zakresie kar jednostkowych wymierzonych za każde z przewinień. Postawa obwinionego radcy prawnego nie przemawia za taką zmianą. Ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny wskazuje, iż obwiniony w kontaktach z pokrzywdzoną w sposób wyrachowany wykorzystywał przewagę, jaką daje mu fachowa wiedza prawnicza, nad innymi uczestnikami obrotu gospodarczego. Wykorzystywanie w ten sposób umiejętności związanych z wykonywaniem zawodu radcy prawnego nie może spotkać się z aprobatą sądów dyscyplinarnych a z uwagi na rażąco negatywny wpływ takich działań na społeczny odbiór wszystkich przedstawicieli tego zawodu winno spotkać się ze stanowczą reakcją. Podkreślić należy, iż w żadnej części pokrzywdzona, realizując prawidłowo swoje zobowiązanie wynikające z umowy sprzedaży, nie ponosi winy za zaistniałą sytuację, która wyniknęła jedynie z czynności podejmowanych przez obwinionego. Jednocześnie obwiniony nie wykazał, aby orzeczona kara była zbyt dotkliwa. W szczególności odpowiednią miarą dla ujmy dla zawodu radcy prawnego spowodowanej takim zachowaniem obwinionego nie jest wysokość odsetek od uiszczonej po terminie ceny sprzedaży, których notabene obwiniony i tak nie zapłacił.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z art. 70⁶ ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z §1 ust. 1 pkt 2) i ust. 2 oraz §3 ust. 2 uchwały nr 86/ (...) Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.